

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **M. R.**, zastoupen Mgr. Petrem Holešínským, advokátem se sídlem Husinecká 808/5, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, Karmelitská 529/7, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2011, č. j. 19086/2011-23, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2012, č. j. 6 A 285/2011 - 101,

t a k t o :

- I. V řízení **se pokračuje.**
- II. Kasační stížnost **se zamítá.**
- III. Žalobci **se přiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Petra Holešínského.

O d ů v o d n ě n í :

Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (dále „stěžovatel“) vydalo dne 30. 6. 2011, pod č. j. 19086/2011 - 23, vyrozumění o žádosti žalobce o přezkoumání výsledku didaktického testu ze zkušebního předmětu Český jazyk a literatura – základní (dále také „rozhodnutí“), v němž uvedlo, že žádost není důvodná a výsledek didaktického testu se potvrzuje. V odůvodnění stěžovatel vyjmenoval podklady, na jejichž základě žádost posuzoval, přičemž konstatoval, že v procesu tvorby zadání, zpracování dokumentů a výpočtu výsledků nebyly shledány žádné chyby. Uzavřel s tím, že předmětný didaktický test byl shledán jako plně a bezvýhradně způsobilý.

Uvedené vyrozumění napadl žalobce správní žalobou, v níž především namítal, že mu nebylo poskytnuto zadání didaktického testu a další materiály, čímž mu bylo znemožněno sepsat kvalifikovanou žádost o přezkoumání výsledků maturitní zkoušky. Žalobce se domníval, že postupem stěžovatele došlo k zásahu do práva na spravedlivý proces, neboť se v rozhodnutí nevypořádal se všemi jeho námitkami a argumenty. Stěžovateli vytýkal i porušení základních zásad a principů ovládajících správní řízení (princip participace, otevřenosti a transparentnosti, nestrannosti, materiální rovnosti a předvídatelnosti). Žaloba obsahovala rovněž důvody, z nichž žalobce dovodil svou aktivní legitimaci a přípustnost soudního přezkumu.

Rozsudek Městského soudu v Praze

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 21. 9. 2012, č. j. 6 A 285/2011 – 101, rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejprve se zabýval otázkou, zda je správní žaloba přípustná.

Městský soud zdůraznil význam práva na spravedlivý proces vyplývající z Listiny základních práv a svobod a s tím související interpretační pravidlo, dle něhož by se měl soud přiklonit k takovému řešení, aby byl účastníku přístup k soudu zajištěn. Upozornil rovněž na nutnost posuzovat správní rozhodnutí z hlediska materiálního a ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) interpretovat tak, aby nebyl přístup k soudu nepatřičně omezen. Městský soud dovodil, že na rozdíl od přezkumného řízení dle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“), je rozhodnutí stěžovatele správním aktem, který byl vydán na základě žalobcovy žádosti a představuje specifický opravný prostředek k výsledku maturitní zkoušky. Z dikce ustanovení § 82 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „školský zákon“) navíc vyplývá, že podáním žádosti je založen zákonný nárok na přezkum výsledku maturitní zkoušky, který musí být proveden v zákonem stanovené lhůtě. Přezkum dle § 82 odst. 3 školského zákona je dle městského soudu rozhodováním o veřejném subjektivním právu žalobce na řádný průběh zkoušky včetně konečného hodnocení, a bylo proto povinností stěžovatele zabývat se všemi námitkami a řádně zdůvodnit, proč shledal výsledek maturitní zkoušky správný.

Žalobcovu aktivní legitimaci k podání správní žaloby odůvodnil městský soud rovněž zásahem do jeho právní sféry. V tomto ohledu připomněl právo na svobodnou volbu povolání a právo na vzdělání a uvedl, že na výsledku maturitní zkoušky do značné míry závisí přístup k vysokoškolskému vzdělání i některým pracovním profesím. Úkon stěžovatele se přitom těchto práv dotýká, neboť definitivním způsobem deklaruje, zda, a jakým způsobem, žalobce maturitní zkoušku složil. Na základě výše uvedeného tak městský soud dospěl k závěru, že žalobci žalobní legitimace svědčí, neboť úkon stěžovatele lze v materiálním smyslu podřadit pod rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Tento akt je proto přezkoumatelný ve správním soudnictví.

Následně se městský soud zabýval otázkou, co by mělo být předmětem stěžovatelova přezkumu. Konkrétně zkoumal, zda se stěžovatel dostatečným způsobem zabýval dodržáním procedurálních a obsahových náležitostí, které by mohly mít vliv na

pokračování

výsledek maturitní zkoušky. Jen takový rozsah přezkumu totiž odpovídá smyslu ustanovení § 82 odst. 3 školského zákona. Naopak omezit přezkum výsledků maturitní zkoušky jen na regulérnost technického procesu při automatizovaném zpracování záznamového archu s odpověďmi by dle městského soudu znamenalo rezignovat na smysl zmiňovaného ustanovení. Stěžovatel proto nemůže své hodnocení omezit na úvahu, zda nedošlo k chybě při automatizovaném zpracování testu, nýbrž je povinen vypořádat i ty námitky studenta, které se vztahují k průběhu a obsahu maturitní zkoušky, jsou upraveny právními předpisy a pokyny stěžovatele, a jejich porušení mohlo mít vliv na konečný výsledek. Městský soud konstatoval, že takový požadavek rozhodnutí stěžovatele nenaplnuje. Dodal, že i na rozhodnutí dle § 82 školského zákona se vztahují základní zásady činnosti správních orgánů (§ 177 odst. 1 správního řádu). Napadené rozhodnutí je však nerespektuje.

Městský soud proto posoudil jednotlivé žalobní námitky i z hlediska těchto základních zásad. Nejprve přisvědčil námitce, že žalobce nemohl kvalifikovaným způsobem sepsat žádost o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky bez samotného zadání didaktického testu. Nemohl tak napadat jeho korektnost a soulad se školským zákonem a souvisejícími předpisy. V tomto směru soud upozornil, že výsledky didaktického testu nemohou být validní, pokud není správné zadání. S přezkumem výsledku maturitní zkoušky je proto spjata i možnost přezkoumat zadání didaktického testu. Stěžovatel je tudíž povinen posoudit, zda je zadání didaktického testu v souladu se školským zákonem, prováděcími předpisy i katalogem požadavků zkoušek společné části maturitní zkoušky, a zda byly zadány otázky v rámci současného stavu vědeckého poznání formulovány správně a jednoznačně. Městský soud konstatoval, že pokud stěžovatel aproboval situaci, kdy se žalobce neměl možnost se zadáním didaktického testu před podáním žádosti seznámit, a v důsledku toho proti němu nemohl vznášet konkrétní výhrady, bylo mu upřeno právo na řádné přezkoumání výsledku společné části maturitní zkoušky. Stěžovatel se tím dopustil vady, která ovlivnila zákonnost napadeného rozhodnutí.

Na závěr se městský soud vymezil i proti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že se jedná o odůvodnění povrchní, obecné a paušalizující, které se dostatečným způsobem nevyjadřuje ani k obecně formulovaným námitkám žalobce. Městský soud proto označil rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Ačkoli to žalobce požadoval, městský soud věc Ústavnímu soudu nepředložil. Naopak uvedl, že namítané nedostatky jsou odstranitelné ústavně konformním výkladem jednotlivých ustanovení. S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnutí stěžovatele zrušeno dle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 3. 1. 2013 napadá stěžovatel rozsudek městského soudu z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Z hlediska povahy námitek se ovšem jedná jen o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítaná nedostatečnost argumentace městského soudu totiž koresponduje s určitým, dále vyvráceným, právním názorem stěžovatele.

Stěžovatel se domnívá, že ustanovení § 82 odst. 3 školského zákona zakládá toliko jeho pravomoc přezkoumávat správnost procesu hodnocení výsledku maturitní zkoušky od digitalizace záznamového archu do vygenerování výsledků. Má za to, že věcný přezkum a přezkum zadání jednotlivých testových úloh je součástí jejich hromadné validace, která probíhá na základě empirického přezkumu všech úloh společně srovnáním se všemi odpověďmi studentů. Tento přezkum vyplývá z § 80 odst. 3 písm. d) školského zákona. Stěžovatel dále popisuje průběh hromadné validace, při níž jsou problematické otázky nalezeny a následně podrobeny revizi odborníků v dané oblasti. Takový způsob věcného přezkumu hodnocení a výsledků zkoušek by měl být dle stěžovatele věcí čistě pedagogickou, a nemůže být tudíž předmětem přezkumu ze strany správních orgánů. Zdůrazňuje, že přezkum provedený dle § 82 odst. 3 školského zákona je již výhradně zaměřen na správnost použití metodických postupů v průběhu automatického vyhodnocování – tedy zda bylo hodnocení vygenerováno správně či nikoli.

Vyrozumění o výsledku přezkoumání didaktického testu nemá dle stěžovatele povahu rozhodnutí o subjektivních právech a povinnostech žadatele. Z tohoto důvodu byl přezkum dle § 82 odst. 3 školského zákona rovněž vyloučen z režimu správního řádu.

Stěžovatel dále nesouhlasí ani se vztažením pravidel správního řízení na zmiňovaný přezkum. Odvolává se na zásadu zákonitosti a dodává, že se názor městského soudu neslučuje s podstatou přezkumu zakotveného v uvedeném ustanovení školského zákona. Výsledkem takového přezkumu není autoritativní výrok o subjektivních právech a povinnostech, nýbrž pouhé sdělení, jehož procesní režim je regulován částí čtvrtou správního řádu a nikoli částí druhou. Toto sdělení zároveň nemusí splňovat náležitosti správního rozhodnutí, včetně povinnosti zabývat se detailně všemi uplatněnými námitkami. Argumentaci městského soudu související s použitím správního řádu považuje stěžovatel za nedostatečnou. Má za to, že soud měl jednoznačně uvést, zda se jedná o správní řízení dle části druhé, třetí či čtvrté správního řádu, nebo o zcela samostatnou kategorii.

Dle stěžovatele vychází z chybného názoru o použití pravidel správního řízení i závěr o újmě způsobené na veřejných subjektivních právech žalobce. Konstatuje, že žalobci nebyl věcný přezkum správnosti testu upřen, byl pouze proveden v rámci jiného postupu, než s kterým jej spojil. V tomto ohledu nemohla být žalobci způsobena újma ani tím, že neměl v době žádosti k dispozici zadání didaktického testu.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem proto stěžovatel navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 9. 4. 2013, ve kterém se s napadeným rozsudkem plně ztotožňuje. Má za to, že stěžovatel vykládá přezkum dle § 82 odst. 3 školského zákona příliš úzce, a tudíž nesprávně. Považuje za nepřípustné, aby se přezkum omezil jen na technickou stránku procesu, s tím že samotné posouzení testových

pokračování

úloh je věcí čistě pedagogickou. Takovým řešením by totiž žalobce přišel o možnost věcně se bránit proti případně nesprávnému hodnocení maturitní zkoušky a proti konkrétním pochybením Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání (dále jen „CERMAT“), které navíc testy zpracovává. Poukazuje na skutečnost, že jiný prostředek obrany školský zákon neposkytuje. Domnívá se, že hromadná validace nemůže věcný individualizovaný přezkum nahradit, ačkoli připouští, že může být v takovém hodnocení jistým vodítkem. Na rozdíl od přezkumu podle § 82 odst. 3 školského zákona totiž nepostihuje konkrétní námitky studenta.

Žalobce se rovněž domnívá, že je nutné na přezkum dle § 82 odst. 3 školského zákona aplikovat základní zásady činnosti správních orgánů plynoucích z § 2 až § 8 správního řádu a současně je nezbytné zaručit určité minimum v otázkách procesních pravidel aplikací § 180 odst. 1 správního řádu. Jen takový závěr poskytne účastníku řízení určité záruky řádného a zákonného postupu správních orgánů.

Žalobce dále uvádí, že je s konáním státní maturitní zkoušky spojeno veřejné subjektivní právo studenta na řádný průběh zkoušky v souladu se zákonem, včetně jejího přezkumu. Poukazuje na skutečnost, že na výsledku maturitní zkoušky závisí jeho možnosti dalšího vzdělávání, profesní kariéra a s tím související dopady do jeho ekonomické sféry. Újmou pro něj bylo i neposkytnutí zadání didaktického testu, které bylo pro posouzení správnosti hodnocení klíčové.

Z predestřených důvodů žalobce navrhl kasační stížnost zamítnout.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval problematikou přípustnosti kasační stížnosti a dalších podstatných procesních náležitostí. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatele v řízení zastupuje zaměstnanec disponující právnickým vzděláním a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Posuzovaná problematika se ve své podstatě koncentruje do několika klíčových právních otázek, jimiž se zabýval i městský soud. Nejvyšší správní soud musí zodpovědět, jaký rozsah má mít přezkum výsledků maturitní zkoušky dle § 82 odst. 3 školského zákona, zda je rozhodnutí (vyrozumění) stěžovatele s to zasáhnout do subjektivních práv studentů, a zda se na toto rozhodnutí vztahuje režim správního řádu. S názorem, který v této věci zaujal městský soud, stěžovatel nesouhlasí.

Vzhledem k tomu, že řešení výše uvedených otázek bylo předmětem řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 6 As 68/2012, bylo řízení v nyní posuzované věci přerušeno do doby, než rozhodne rozšířený senát. Dne 19. 8. 2014 bylo pod č. j. 6 As 68/2012 – 47 vydáno usnesení rozšířeného senátu, a to se závěry relevantními pro řešení nyní posuzované věci. Tím také odpadla překážka, pro kterou bylo řízení v projednávané věci přerušeno, a proto soud rozhodl o pokračování tohoto řízení.

Ve vztahu k nyní posuzovaným otázkám jsou stěžejní následující závěry rozšířeného senátu. K aplikaci správního řádu rozšířený senát uvedl: *„V řízení o žádosti o přezkoumání výsledku části maturitní zkoušky konané formou didaktického testu podle § 82 odst. 3 č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, je třeba podle § 180 odst. 1 správního řádu z roku 2004 aplikovat v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, správní řád. Proti rozhodnutí o této žádosti není opravný prostředek přípustný“*. K povaze vyrozumění, které stěžovatel vydává, rozšířený senát konstatoval: *„Rozhodnutí („vyrozumění“) o žádosti o přezkoumání výsledku části maturitní zkoušky konané formou didaktického testu podle § 82 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, je třeba považovat za rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s.“*. Poslední zásadní závěr se dotýká soudního přezkumu takového rozhodnutí, v němž je dle rozšířeného senátu soud povinen přezkoumat jej v rozsahu uplatněných žalobních bodů, a to i z hlediska věcné správnosti hodnocení testových otázek a úloh. Podle uvedených závěrů rozšířeného senátu zdejší soud posoudil jednotlivé kasační námitky stěžovatele.

První námitka souvisí s rozsahem přezkumu dle § 82 odst. 3 školského zákona. Zatímco stěžovatel vnímá přezkum výsledků společné části maturitní zkoušky jako přezkum procesu od digitalizace záznamového archu do vygenerování výsledků (jakéhosi technologického postupu), městský soud svým rozhodnutím otevřel možnost k věcnému přezkumu všech namítaných skutečností, včetně způsobilosti a určitosti zadání didaktického testu.

Ve výše citovaném rozhodnutí dospěl rozšířený senát zdejšího soudu k závěru, že ze systematických důvodů je na rozhodování dle § 82 odst. 3 školského zákona je nutné vztáhnout právní úpravu řízení před krajským úřadem vycházející z ustanovení § 82 odst. 1 a 2 tohoto zákona. I stěžovatel tudíž *„o žádosti o přezkoumání výsledku didaktického testu rozhoduje (s tím, že o rozhodnutí žadatele vyrozumí písemně do 30 dnů od doručení žádosti o přezkoumání), zkoumá průběh a výsledek zkoušky podle kritérií uvedených v odst. 2, může si vyžádat součinnost ze strany CERMATu nebo České školní inspekce a výsledkem celého procesu je změna, nebo zrušení výsledku zkoušky a nařízení jejího opakování, respektive potvrzení výsledku zkoušky“* (viz bod [28] usnesení rozšířeného senátu). Kritéria přezkumu jsou v § 82 odst. 2 školského zákona specifikována tak, že stěžovatel jednak posuzuje, zda při maturitní zkoušce nebyly porušeny právní předpisy, popřípadě zda se nevyskytly jiné závažné nedostatky, které mohly mít vliv na řádný průběh nebo výsledek zkoušky. Jiné závažné nedostatky označuje rozšířený senát za neurčitý právní pojem, k jehož aplikaci na konkrétní skutkový stav je povolán stěžovatel, přičemž jeho závěry musí být soudně plným způsobem přezkoumatelné. Rozšířený senát uvádí jako potenciální příklad

pokračování

přezkum, ve kterém by žalobce namítal, že v didaktickém testu správně zodpověděl otázku, která mu však nebyla uznána, protože stěžovatel se ztotožnil s (věcně nesprávným) názorem CERMATu, že odpověď žalobce správná nebyla. Tato situace následně implikuje možnost, aby stěžovatel napadal samotné zadání didaktického testu, neboť právě chyba v zadání či jeho nejednoznačnost, by mohla zapříčinit formálně nesprávnou odpověď, která by však byla fakticky správná, popřípadě by zadání obsahovalo otázku nezodpověditelnou. Je tedy zřejmé, že stěžovatel nemůže svůj přezkum omezit na pouhou technologickou správnost vyhodnocovací procedury, ale musí se zabývat všemi závažnými nedostatky, které student v žádosti namítá, a které by mohly mít vliv na průběh či výsledek maturitní zkoušky a její věcně správné posouzení.

Povinnost stěžovatele řádně přezkoumat i věcné námitky studentů navíc vyplývá i z toho, že jím přijaté rozhodnutí musí být plně přezkoumatelné ve správním soudnictví. Pokud by se stěžovatel omezil jen na čistě technologickou proceduru a věcné námitky by pominul, jednalo by se o rozhodnutí nepřezkoumatelné, které by muselo být zrušeno dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. k tomu bod [41] – [46] usnesení rozšířeného senátu).

K první námitce tak Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud posoudil věc správně, když definoval povinnost stěžovatele řádně přezkoumat všechny námitky žalobce, které mají přímou souvislost s výsledkem maturitní zkoušky. Naopak nelze přisvědčit stěžovateli, že je přezkum vyplývající z § 82 odst. 3 školského zákona omezen pouze na technologický proces při vyhodnocování testů.

Druhá námitka, v níž stěžovatel rozporuje, že by svým rozhodnutím zasahoval do subjektivních práv žalobce, souvisí do jisté míry již s výše uvedenou argumentací. Rozšířený senát k subjektivním právům studentů, jež mohou být rozhodnutím stěžovatele dotčena, uvedl následující: *„Úspěšné vykonání všech částí maturitní zkoušky je podmínkou pro získání středního vzdělání s maturitní zkouškou, což je samo o sobě podmínkou pro výkon určitých povolání, podnikání v určitých oborech, respektive pro přijetí k dalšímu studiu na vyšších odborných či vysokých školách, stanovenou ve veřejnoprávních předpisech. Právo na svobodnou volbu povolání a právo na podnikání a provozování jiné hospodářské činnosti je zaručeno čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, právo na vzdělání pak vyplývá z čl. 33 Listiny základních práv a svobod.“* (viz bod [30] usnesení). Současně je nutné mít na paměti, že stěžovatel může rozhodnout o výsledku maturitní zkoušky, respektive rozhodnout o změně hodnocení, např. z „nevykonat úspěšně“ na „vykonat úspěšně“ (ve smyslu § 23 odst. 3 vyhlášky č. 177/ 2009 Sb.), případně anulovat výsledek zkoušky a nařídít její opakování. Dle rozšířeného senátu tak nelze popřít, že výsledek řízení o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky je rozhodnutím o (veřejných subjektivních) právech. Stěžovatelem zastávaná koncepce přezkumu dle § 82 odst. 3 školského zákona není správná. Je třeba souhlasit s tím, že bez znalosti zadání didaktického testu nemohl žalobce kvalifikovaně namítat jeho nesprávnost či neurčitost. Chyba v zadání by se ovšem nepochybně mohla ve svém důsledku negativním způsobem projevit zásahem do výše uvedených práv žalobce. Pokud by tedy svým rozhodnutím stěžovatel takový zásah neodstranil, sám by do subjektivních práv žalobce zasahoval. Z tohoto pohledu představuje neposkytnutí zadání didaktického testu žalobci skutečnost relevantního významu.

Lze shrnout, že ani druhá námitka stěžovatele nebyla důvodná. Městský soud

správně dovodil, že rozhodování dle § 82 odst. 3 školského zákona je rozhodováním o veřejných subjektivních právech studentů.

Poslední skupina námitek se týká aplikace správního řádu, a to v tom smyslu, zda jde o procesní předpis, který by upravoval řízení o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky. Stěžovatel má za to, že se na tento přezkum pravidla správního řízení neužijí. Městský soud dospěl k závěru, že na dané řízení lze aplikovat pouze základní zásady činnosti správních orgánů ve smyslu § 177 správního řádu. Ani jeden z uvedených názorů není správný.

Procesním režimem řízení o žádosti o přezkoumání výsledku maturitní zkoušky se rozšířený senát podrobně zabýval a dospěl k závěru, že v případě otázek, jejichž řešení je v řízení nezbytné, musí stěžovatel dle správního řádu postupovat. Správní řád se v takovém případě užije v souladu s jeho § 180 odst. 1 (viz část III. 4 usnesení rozšířeného senátu, na kterou tento soud plně odkazuje). Je tedy zřejmé, že se na postup stěžovatele nevztahují jen obecné zásady činnosti správních orgánů vyplývající z § 2 až § 8 správního řádu, ale uplatní se i procesní režim dle části druhé tohoto zákona. Na rozhodnutí stěžovatele se tedy též vztahují podmínky ustanovení § 68 správního řádu, upravující náležitosti rozhodnutí. Představa městského soudu, že se na činnost stěžovatele vztahují jen základní zásady činnosti správních orgánů, není zcela správná, na výsledek řízení však tato skutečnost zjevně neměla žádný vliv. Městský soud správně dovodil, že povinností stěžovatele je přezkoumatelným způsobem vypořádat všechny námítky žalobce.

Žádná z kasačních námitek stěžovatele tedy neobstála. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel (žalovaný) neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Naopak žalobce byl v řízení úspěšný a náhrada nákladů mu podle zásady úspěchu v řízení náleží. Náklady řízení tvoří náklady právního zastoupení advokátem, které v tomto případě spočívají v jednom úkonu právní služby – písemné vyjádření ke kasační stížnosti – podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále „advokátní tarif“) ve výši 3.100 Kč, a náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je plátcem DPH podle zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, tudíž je celkový nárok zvýšen o daň 21 % [§ 37 odst. 1, § 47 odst. 1 písm. a), odst. 4 zákona o DPH], tedy o částku 714 Kč. Celkem je stěžovatel povinen žalobci zaplatit 4.114 Kč (3.100+300+714) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu